

Isten elrendelt napja

Alkalom: istentisztelet

Dátum: 2021.06.06.

vasárnap

Ige: ApCsel 17,16-21
ApCsel 17,22-34

1. Kedves Barátaim és Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Ahogy a Bibliaolvasó Kalauz szerint olvassuk az Igét, az elmúlt napokban a Cselekedetek könyvében eljutottunk a 17. fejezethez. Ebben a fejezetben elég hosszan olvashatunk arról, hogy milyen élményeket szerzett Pál az ókori Görögország fővárosában, Athénban.

Belépve ebbe a városba csodálatos kép tárulhatott eléje. Gyönyörű szép épületek, terek és színházak. Ezekről láthatunk mi is néhány képet. – **DIÁK VETÍTÉSE**

Láthatunk képet az Akropoliszról, Amphiteatrumról, vagyis színházról. Az utolsó kép pedig egy dombszerű szikla. Ez az Areopagosz, amiről a felolvasott Igében is szó van.

Úgy hiszem, Pálnak is biztosan nagyon tetszettek az építészeti remekművek, melyek megmutatták, hogy mennyire fejlett volt a kultúra, a művészet és az építészet a görögöknél. Mégis erről nem olvasunk az Apostolok Cselekedeteit megőrkítő bibliai könyvben.

Ellenben olvasunk arról, hogy Pál – miközben munkatársaira, Szilászra és Timóteusra várakozott, hogy ők is megérkezzenek, végigjárta a várost, de **háborgott a lelke, mert látta, hogy a város tele van bálványokkal**. Pál ezek szerint sokkal többet látott másoknál. Ő nem egyszerű turista szemmel nézte ezt a gyönyörű várost, hanem azzal a hittel és meggyőződéssel telve vett szemügyre mindent, hogy nincs más Isten a Biblia Istenén kívül.

Zsidóként és krisztuskövetőként szemlélte Athént, és azt látta, hogy a görögök megszegették a Tízparancsolat 1. és 2. parancsolatát is.

1. ³Ne legyen más istened rajtam kívül!

2. ⁴Ne csinálj magadnak semmiféle bálványszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön vagy a föld alatt a vízben vannak. ⁵Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiaikat is három, sőt négy nemzedéken át, ha gyűlölnék engem. ⁶De irgalmasan bánok ezer nemzedéken át azokkal, akik szeretnek engem és megtartják parancsolataimat.

Háborgott a lelke emiatt, ugyanakkor féltő szeretet is volt a szívében irántuk, és nem akarta, hogy a bálványimádás bűne miatt ítéletre jussanak és elveszenek. Azt olvassuk, hogy naponta vitázott zsidókkal a zsinagógában, görögökkel pedig a főtéren. Úgy tűnik számomra, hogy az Athénban élő zsidók már teljesen megszokhatták azt, hogy sokféle görög istenszobor van a városban. Ezeket már ők nem is kritizálják, sőt, elfogadták. Pált azonban bántja a sokféle bálvány látványa.

Vitázott epikureus és sztoikus filozófusokkal is. Róluk nagyon egyszerűen azt lehet elmondani, hogy a közerkölcs lazaságával szemben egy szigorúbb, magasabb erkölcsiséget hirdettek. Ez akár jó is lehetne – mondhatja valaki.

De lássuk meg azt, hogy Pálnak nem az a célja, hogy egy kicsivel erkölcsösebb embereket neveljen a laza erkölcsű emberekből, hanem az, hogy az evangéliumot hirdesse, hogy az emberek megtérésre jussanak és az Úr kegyelméből üdvösséget kapjanak. A szigorúbb erkölcs nagyon jó arra, hogy csökkenjen a bűnözés egy városban, egy országban, de nem elég jó az üdvösséghez.

Azt érzem ebből a néhány mondatból, hogy sokórányi vitatkozás után rájött az apostol arra, hogy másféleképpen kellene megszólítani a görögöket. Másféleképpen kellene megértetni velük azt, hogy helytelen az, ahogyan élnek, mert bálványszobrokat istenítenek.

Ezért nem mondhatta egyenesen a szemükbe a Tízparancsolat igéit, és nem olvashatta a fejükre a bűneiket, mert ismerte a görög filozofikus gondolkodást. Tudta azt, hogy olyan módon kell a görögöket megszólítani, ahogy arra ők a legfogékonyabbak.

Ezért kezdett bele ő maga is egy bölcselkedő beszédbe, mert az „athéniaiak és a bevándorolt idegenek ugyanis egyébbel sem töltötték az idejüket, mint azzal, hogy valami újdonságot mondjanak vagy halljanak”. (21. v.)

2. Pál látást kapott Istentől arra, hogyan kellene beszélni az egyedüli és igaz Istenről és a Megváltó Krisztusról, hogy arra valóban odafigyeljenek az emberek.

A 22. vers ezt írja: „Pál ekkor kiállt az Areopágosz közepére, és így szólt: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket...”

A Wikipédia internetes lexikonban ezt olvassuk: **DIA AZ AREOPAGOSZRÓL**

„Az Areioszpagosz vagy Areiosz Pagosz ... Athénban az Akropolisztól északnyugatra emelkedő domb ókori görög elnevezése, tkp. 'Árésztombja'. Az Árésztomb hadistennek szentelt domb északi lábánál ülésezett az i. e. 5. századtól az eredetileg nemzetségfőkből, később volt arkhónokból álló törvényhozó és ítélő tanács.”

Olyan helyre ment prédikálni Pál, ahol egyébként is nagy szónoklatokat szoktak tartani. És megdicséri Pál az athéni embereket, hogy minden tekintetben nagyon vallásosak. Mindenféle istennek volt szobra és oltára a városban. De hogy még véletlenül se maradjon ki egyetlen isten sem, és nehogy megbántsanak, megharagítsanak egyetlen istent is, ezért oltárt emeltek az „ISMERETLEN ISTENNEK”.

Pál miután megnyerte az emberek figyelmét és érdeklődését, nagyon határozottan folytatja a prédikációját, és világosan elmondja azt, hogy a vallásosság mennyire kevés a bűnbocsánathoz, a kegyelemhez és az üdvösséghez.

Testvérek! Nem hasonló a helyzet ma is? Vajon nem elégszik meg sok mai ember azzal, hogy „minden tekintetben vallásos legyem”? Édesanyám mesélte, hogy ő annak idején egészen fiatalon, tizenéves korában tért meg, adta át az életét Krisztusnak. Volt, aki ezt már abszolút túlzásnak tartotta, és meg is mondta neki, hogy nem szabad túlzásba vinni a templomba járást, a hitet. Úgy beszéltek akkor is és ma is a hitről, mint amivel túlzásba lehet esni. Mintha azt mondták volna, hogy ha megiszol egy pohár bort, akkor abból még nem lesz baj. De ha túlzásba viszed, akkor be fogsz rúgni és részeg leszel.

Pál apostol itt pontosan arról beszél, hogy az igaz hitet nem lehet túlzásba vinni. Viszont a vallásosság azt a hamis biztonságot kelti az emberben, hogy mindent megtett az üdvösségéért, pedig valójában nem. **A vallásosság elég a jó élethez, de elég kevés, sőt, egyáltalán nem elég az üdvösséghez.**

3. Pál azzal folytatja a filozofikus beszédét az Areopagoszon, vagy az igehirdetését, hogy Isten egy különös vágyat ébresztett az emberek szívében, **„hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs is messzire egyikünkötől sem”** (27.v.)

Isten lehetőséget adott arra, hogy keressük és megtaláljuk Őt. Lehetőséget adott arra, hogy megtérjünk és éljünk. Az istenkeresés vágya ott él, ott van minden ember szívében, lelkében, csak sajnos sokszor nem a jó helyen keressük az Urat.

Testvérek, ti tudjátok, hogy hol kell keresni az Urat, az élő Istent és az Ő egyszülött Fiát, a Megváltó Jézus Krisztust. Éppen ezért kétszeresen is nagy a felelősségetek:

- Egyrészt saját életetekre nézve felelősek vagytok, hogy el ne forduljatok a helyes útról, hanem Krisztust mindig jó helyen keressétek.
- Másrészt pedig felelősek vagytok azokért, akik mellettetek és a közeletekben élnek, hogy ők is felismerhessék, a minden tekintetben nagyon vallásos élet nem elég az üdvösséghez.

4. Pál apostol tovább folytatja a tanítását. Ebből pedig ezt a gondolatot szeretném kiemelni: **„A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg.”** (30.v.)

Ezek szerint minden ember életében van egy időszak, amit egyfajta hitbeli tudatlanság jellemez. Ez azt jelenti, hogy mindnyájan úgy születünk, hogy távol vagyunk Istentől. Ráadásul azt sem tudjuk, hogy távol vagyunk Tőle. Az istennélküli állapot a természetes állapotunk. A paradicsomi bűneset következménye az, hogy Isten nélkül születünk, és Isten nélkül éljük az életünket.

Persze érzi minden ember, hogy valami nincs rendben ott egészen belül a lelkében, hogy nincs jelen a Mindenható Isten. De mégis ez az istennélküli állapot a természetes. A Sátán nagyon jól el tudja altatni az ember lelkiismeretét, és meg tudja nyugtatni az embert, hogy elég az, ha minden tekintetben nagyon vallásos.

Az Ige azonban azt mondja, hogy ez a tudatlanság időszaka. Tudatlanság az, amikor az ember azt hiszi, hogy ő eleget tett, sőt nagyon is sokat tett azért, hogy Isten neki minden áldását megadja, és megadja számára az örökéletet, az üdvösséget.

Az Ige ezzel szemben világosan szembesít bennünket azzal, hogy mi semmit sem tehetünk sem a saját, sem mások üdvösségéért, **„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.** (Ef 2,8-9)

5. Pál apostol tovább megy a beszédében, és így szól: **„Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonyosságot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta a halálból.”** (31.v.)

Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy tétje van a dolognak. Tétje van annak, hogy hogyan élünk, hogy mit döntünk, hogy ki mellett döntünk. Tétje van annak, hogy csupán minden tekintetben nagyon vallásosak vagyunk, vagy pedig hívőkké leszünk. Tétje van annak, hogy a megszokott és természetes módon a saját jószágunkból próbálunk üdvösségre jutni, vagy pedig az egyetlen járható utat választjuk: elfogadjuk Jézust Megváltónknak és Üdvözítőnknek?

Mert eljön az Úr napja, az Isten által elrendelt nap, **„amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonyosságot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta a halálból”.**

Az Úr Jézus fog majd ítéletet tartani, ahogy az Apostoli Hitvallásban is elmondjuk „eljön ítélni élőket és holtakat”.

6. Befejezésül szeretném figyelmeteket az utolsó néhány versre fordítani. Így ír Lukács erről: **„³²Amikor a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: Majd meghallgatunk erről máskor is. ³³Pál ezután eltávozott közülük. ³⁴Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá, és hívővé lett: közöttük az areopágita Dioníziosz is, egy Damarisz nevű asszony és velük együtt mások.”**

Pál beszéde természetesen nem aratott osztatlan sikert. Voltak, akik kinevették őt, gúnyolódtak. Mások inkább elhalasztották nemcsak a döntést, hanem azt is, hogy egyáltalán gondolkodjanak mindazon, amit Pál mondott nekik. Azt mondták neki, hogy „majd meghallgatunk erről máskor is.” Azt hiszem, hogy nem volt máskor, nem volt másik lehetőség, mert Pál elment és otthagya őket.

De mégis voltak néhányan, akik elhitték a bizonyágtételt, és **hívőkké lettek.** Az egyik **„areopágita Dioníziosz”,** vagyis egy olyan ember, aki egy görög istenről kapta nevét. Ő tagja volt Athénben annak a legfelsőbb bíróságnak, amely az Areopágoszon tartotta az üléseit.

Isten Igéje ma is döntésre hív: aki hallja az Igét, az dönthet úgy, hogy kineveti és elutasítja, vagy halogatja a döntést. De dönthet úgy is, hogy meghallja a hívást, és elfogadja Krisztust, hogy hiszi és vallja: Jézus Krisztus Isten Fia, a Megváltó.

Testvérem! Az Ige bennünket is döntésre hív. Döntsünk Krisztus mellett! Adja meg nekünk Isten a kegyelmet, hogy tudjunk dönteni Krisztus mellett! Ámen.

Loment Péter lelkesz

Áldás: Ézs 55,6-7

⁶Keressétek az URat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! ⁷Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az ÚRhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.